

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717010305
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8717010305.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.06.2021, v trestnej veci obžalovaného R. M. R., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./ a iné, o odvolaní obžalovaného a o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/31/2017 zo dňa 01.03.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku
Obžalovanému R. M. R., občanovi Š. K.Á.,
nar. XX.XX.XXXX M. P., Y.,
Š. K., trvale bytom
P., W..XXXXX, E. X.
XX - XXK, Š. K.

u k l a d á :

Podľa § 200 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. v rámci § 39 ods. 3 písm. d) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 /päť/ rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. u k l a d á ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/31/2017 zo dňa 01.03.2019 bol obžalovaný R. M. R., občan Š. K., nar. XX.XX.XXXX v Asturii, Oviedo, Španielske kráľovstvo, trvale bytom P., W..XXXXX, E. X. XX - XXK, Š. K., toho času v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Prešov, uznaný vinným

1/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

- dňa 21.10.2016 v popoludňajších až večerných hodinách v presne nezistenom čase v byte svojej priateľky Q. J.ej, nachádzajúcom sa v C. R. XXXXX, okres W., v ktorom spoločne žili, počas vzniknutej hádky vulgárne nadával a opakovane sa vyhrážal zabitím poškodenej Q. J.j, pričom rozprával v španielskom jazyku, ktorému poškodená rozumie, bol v silnom žiarlivostnom afekte, do ktorého sa priviedol potom, čo na starom profile poškodenej na sociálnej sieti Facebook uvidel, že poškodená je na fotografiách so svojim manželom, s ktorým je v rozvodovom konaní, v dôsledku čoho sa poškodená s plačom snažila vymazať predmetné fotografie, čo sa jej nedarilo, obžalovaný svoj stav afektu naďalej stupňoval a začal sa biť päšťami po hlave, hlavu si bil o stenu, o nábytok, na čo si poškodená šla zapáliť cigaretu na balkón, pričom jej obžalovaný neustále a opakovane vulgárne nadával, pýtal sa jej, či si z neho robí srandu a následne ju kopol do brucha, navzájom sa začali biť a kopať, v dôsledku čoho sa poškodená začala brániť, v rámci fyzického kontaktu udrela obžalovaného do oblasti ľavého oka a keď do bytu vstúpila jej matka V. A. aj s vnukom R., poškodenú škrtil a keď chcela jej pomôcť jej matka, tak táto ho odťahovala, presunuli sa do obývačky, kde opakovane odpadol a rýchlou zdravotnou službou bol prevezený do Nemocnice v Poprade, kde odmietal ďalšie doporučené odborné vyšetrenia, vytrhol si kanylu, roztrhal lekársku správu a po návrate s poškodenou do jej bytu opäť sa jej vyhrážal zabitím tak, že jej povedal, že ju nezabije on ale ju príde zabiť žena zo Španielska, čím svojim konaním vzbudil u poškodenej Q. J. obavu o jej život a zdravie, a

2/ zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 24.10.2016 v čase okolo 22.00 hod. v byte svojej priateľky Q. J. v C. R. XXXXX, Y. W., v ktorom spoločne žili, po predchádzajúcej hádke a požívaní alkoholu podal na ukludnenie z rozčúlenia Q. J. bližšie nezistené lieky, v dôsledku ktorých poškodená zaspala a obnažená v dolnej časti tela nevníkala okolie, využil túto situáciu a obnažený išiel do druhej izby k ich spoločnému synovi mal. R., nar. XX.XX.XXXX, ktorý trpí detskou mozgovou obrnou a ktorý už spal, začal sa dotýkať jeho pohlavných orgánov a chytať za penis, v dôsledku čoho sa maloletý zobudil, obžalovaný neverbálne otváraním úst a pohybom ruky mu naznačoval orálny styk, čo maloletého vyľakalo, kopol obžalovaného, vyšiel z bytu do spoločných priestorov bytového domu a telefónom privolať starú mamu V. A., bývajúcu v neďalekom bytovom dome, ktorej o uvedenej skutočnosti následne v nočných hodinách povedal,

Za to mu okresný súd uložil:

Podľa § 200 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2, § 37 písm. h), § 38 ods. 7 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c), d) Tr. zák. mu uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný odvolanie, v ktorom uviedol, že výpovede troch svedkov, na ktorých je postavená obžaloba považuje za nevierohodné. Poukazoval na to, že jeho bývalá priateľka, poškodená Q. J.Á. priznala svoju psychickú a emočnú nestabilitu, že si v 7. týždni tehotenstva chcela podrezať žily, že v čase medzi 21.10.2016 až 24.10.2016 bola utlmená, skoro vôbec nejedla a dňa 23.10.2016 bola pod vplyvom marihuany. Dodal, že poškodená ovláda základy sebaobrany, aktívne sa venovala bojovému umeniu kick-box, v ktorom je niekoľkonásobnou majsterkou Slovenska a vicemajsterkou Európy, pričom to bola práve ona, ktorá ho fyzicky atakovala, udrela mu pravý hák na obočie a spôsobila mu ublíženie na zdraví, monokel, ktorý dokladoval fotografiou. Poukazoval aj na to, že v minulosti ho bola počas výkonu väzby osobne navštíviť, zaslala mu odhadom 4 - 5 listov a dňa 09.11.2016 ľubostný list, v ktorom vyjadrovala k obžalovanému silný emočný vzťah a želala si, aby ho prepustili na slobodu, priala si, aby mali normálnu rodinu, a že už nikdy vo svojom živote nebude mať iného muža, že nikdy nebude nikoho milovať tak, ako jeho, a že ho nechce nechať zomrieť. Podľa názoru obhajoby, nevierohodnosť výpovede poškodenej podporuje znalecký posudok súdneho znalca z odboru psychológie, ktorý preukázal, že jej osobnosť je vysoko senzitívna, s narušeným sebaovládaním, labilitou a infantibilitou a boli u nej identifikované diskrétné zábrany presne reprodukovať prežité skutočnosti. K výpovedi V. A., matky poškodenej, ktorá mala byť údajne priamym svedkom hrubých vyhrážok z jeho strany proti poškodenej, poukazoval na to, že táto svedkyňa uviedla, že neovláda ani základy španielskeho jazyka, a preto podľa názoru

obhajoby nie je možné považovať za vierohodnú jej výpoveď o skutočnostiach, ktoré boli prednesené v jazyku, ktorému nerozumie. Obžalovaný považoval konanie svedkyne za pomstu, keďže svedkyňa podala na neho trestné oznámenie o deň neskôr, ako obžalovaný podal trestné oznámenie na ňu z dôvodu zamykania v byte a obmedzovania osobnej slobody. Podľa obžalovaného mal byť skutok, ktorý bol vyhodnotený ako trestný čin nebezpečného vyhrážania, posudzovaný ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, pretože nebol zistený žiadny iný priamy dôkaz, ktorý by údajné vyhrážky obžalovaného voči poškodenej potvrdzoval a okrem toho nebolo dokázané ani to, že by samotná vyhrážka bola mienená vážne, aj preukázanie dôvodnej obavy absentovalo a príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkom reálne neexistovala. Išlo o konfliktný vzťah, ktorý bol sprevádzaný sústavnými hádkami, v rámci hádok boli použité na oboch stranách často vulgarizmy, osočovanie, ale nikdy nie vyhrážky smrťou, ktoré by vzbudzovali dôvodnú obavu o život poškodenej. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a obhajobou spochybňovanú vierohodnosť výpovedí obidvoch svedkýň, nebolo, podľa názoru obhajoby, dostatočne preukázané, že obžalovaný spáchal trestný čin tak, ako sa mu kladie za vinu.

Pokiaľ ide o zločin sexuálneho násillia, obžalovaný odkázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/34/2017 zo dňa 24.10.2017 v súvislosti s rozpormi v znaleckých posudkoch súdnych znalkyň z odboru psychológie, F. W. V. X., W., P. W. P. B.T., W. a dodal, že okresný súd inštrukcie krajského súdu vykonal. Podľa obžalovaného bol relevantným znalecký posudok doc. W. V. X., W. preto, lebo táto súdna znalkyňa je docentka a je znalkyňou z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie detí a dospelých, kým znalkyňa W. P. B., W. je znalkyňou len z odboru klinickej psychológie dospelých, pričom klinická psychológia detí pri tejto znalkyni absentuje. F. W. V. X., W. má 40 ročnú klinickú prax a poškodeného vyšetřovala dvakrát po 5 hodín a k vierohodnosti svedeckej výpovede poškodeného uviedla, že má nízku kritickosť myslenia a zvýšenú sugestivitu, čo môže viesť k tomu, že neexistuje ostrá hranica medzi realitou a fantáziou, trvala na svojich záveroch, konštatovala, že kvalita pozornosti a celkového psychického výkonu poškodeného je nespoľahlivá, labilná a je v pásme patológie, kritickosť jeho myslenia je patologicky nízka, je prítomná zvýšená sugestibilita a jeho myslenie je ovplyvňované emóciami, pričom konštatovala aj to, že vzhľadom na zdravotnú a mentálnu úroveň poškodeného nemožno psychologicky vylúčiť, že by si bol schopný vymyslieť takú konštrukciu, o ktorej vypovedal v prípravnom konaní, pričom kombinácia všetkých faktorov neumožňuje poškodenému byť spoľahlivým svedkom. Úroveň vierohodnosti jeho výpovede môže byť výrazne znížená aj dobou dňa a intenzitou zážitkov, ktoré vnímal v inkriminovaný večer, keď mal byť svedkom sexuálneho aktu rodičov. Znak psychosexuálnej traumatizácie znalkyňa nezistila, pričom dodala, že nie je možné spoľahlivo vysvetliť, čím všetkým mohla byť motivovaná výpoveď poškodeného. Podľa obžalovaného tak vzhľadom na vykonané dokazovanie a obhajobou spochybňovanú vierohodnosť výpovede svedka poškodeného nebolo dostatočne preukázané, že obžalovaný spáchal trestný čin sexuálneho násillia tak, ako sa mu kladie za vinu.

Okrem toho obžalovaný poukazoval aj na zistenia znalca V. Q. Q. L., že obžalovaný nie je z hľadiska psychiatrického pre spoločnosť nebezpečný, že z hľadiska sexuologického nie je pobyt obžalovaného na slobode nebezpečný, že netrpí žiadnou formou sexuálnej deviácie a nie je pedofil a neprejavuje navonok znaky agresívneho správania, len trpí závažnými chorobami, a to kardiovaskulárnym ochorením a vysokým krvným tlakom a mal by byť pod stálym lekárskeym dohľadom. Podľa názoru obžalovaného ani skutočnosti uvádzané v znaleckých posudkoch nepreukazujú jeho vinu, naopak, svedčia v prospech jeho nevinu, pričom rozpory v znaleckých posudkoch dvoch súdnych znalkyň z odboru psychológie v žiadnom prípade nemožno interpretovať na ľarchu obžalovaného a musia byť súdom interpretované v jeho prospech, a to v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného, ktorú okresný súd opomenul aplikovať. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho v plnom rozsahu oslobodil alebo aby vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V zákonnej lehote podal proti tomuto rozsudku písomne odvolanie okresný prokurátor, ktorý v dodatočne predložených písomných dôvodoch, po odkaze na výroky a odôvodnenie napadnutého rozsudku uviedol, že namieta výrok o treste. K tomu dodal, že hoci poškodená Q. J. priznala, že obžalovaného udrela, bolo to z dôvodu jeho napádania a to, že sa aktívne venovala v mladosti bojovému umeniu neznamena, že mala z obžalovaného strach. Za samozrejme okresný prokurátor označil, že obžalovaný považuje za relevantný znalecký posudok W. V. X., W., ktorý je v jeho prospech a nesúhlasí s posudkami znalkyň W. P. B. W. a V. K., ktoré v podstate zhodne uviedli, že maloletý vzhľadom na svoj duševný stav, by nemohol popísané skutočnosti uviesť tak, ako ich uviedol, ak by ich neprežil. Okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému trest na

dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby s výkonom v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe týchto, včas a oprávnenými osobami, podaných odvolaní, Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./ zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali svoje odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Preskúmal teda všetky výroky napadnutého rozsudku a nezistiac dôvody, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania (§ 371 ods. 1 Tr. por.) dospel k záveru, že rozsudok je namieste pozmeniť len vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení, v ktorých boli porušené ustanovenia Tr. zák..

Okresný súd doplnil dokazovanie v súlade s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/34/2017 zo dňa 24.10.2017, ktorým krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/31/2017 zo dňa 06.09.2017 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne Krajský súd v Prešove o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti predmetnému rozsudku rozhodol rozsudkom sp. zn. 8To/21/2019 zo dňa 26.06.2019, ktorý bol ale rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/21/2020 zo dňa 02.09.2020 zrušený s tým, aby ju krajský súd v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Nebolo potrebné dokazovanie doplňovať k skutkovým vetám, ktoré tak zostali oproti napadnutému rozsudku odvolacím súdom nezmenené.

Poškodená, svedkyňa Q. J. potvrdila, že obžalovaný bol nervózny, pretože našiel nejaké fotky na facebooku s jej manželom, kričal po španielsky, že teraz ju zabije, opakovane vykrikoval, že je kurva, behal po byte, búchal si hlavu o linku, o stenu a taktiež búchal oboma rukami po svojej hlave, ona plakala, začali sa byť tak, že on ju kopol do brucha, potom sa škriepili, bili rukami, nohami, mala modriny po celom tele až mu dala pravou rukou hák na obočie, začal behať po byte a keď prišla jej mama so synom do bytu, veľmi sa zľakli, ona plakala a mama tvrdila, že on začal, pričom už za prítomnosti matky a syna ju začal obžalovaný škrtiť silno oboma rukami, už sa ani nebránila, bola pridusená a nemala chuť už s nim bojovať. Prítom stále nadával, používal aj vyhrážky zabitím, mala z neho strach a preto ho aj napadla. Počas škrtenia zasiahla jej mama. Prekladala svojej matke, že čo on rozpráva a on zrazu akoby odpadol. Syn doniesol pohár vody, obžalovaný si sadol, napil sa vody a zrazu akoby znovu odpadol. Tieto pády poškodená vnímala ako predstierané. Napriek tomu zavolali záchranku. Po vyšetreniach obžalovaný nechcel čakať, vytrhol si hadičku z ruky, udrel ju po tvári a išli domov. Potom ju ešte za ruku ťahal, tvrdil, že ju nezabije on, ale ju príde zabiť jedna žena zo Španielska. Španielčine dobre rozumie. Úder do obočia obžalovaného bol vedený pravou rukou zavretou v päšť, pričom určite ho aj ona kopla do brucha. Keďže sa bála, zo strachu nabrala viac sily a úder bol z jej nacvičeného tréningu kickbox, no obžalovaný následkom úderu neodpadol.

Svedkyňa V. A., matka poškodenej prišla do bytu poškodenej na základe telefonátu poškodeného, že na nejakej fotke sa rodičia hádajú volal ju, aby došla do bytu, vnuk ju čakal vo vestibule v ich činžiaku. Keď do bytu vchádzali obaja spolu, v byte bolo počuť krik, videla, že obžalovaný má rozbité obočie, navzájom si nadávali, on jej kričal po španielsky, rozumela nadávke puta (kurva), dcéra plakala a uviedla svedkyňu, že sa jej obžalovaný vyhráža, že príde nejaká španielka a že ju zabije. Ďalej videla, že on poškodenú pri skrinke chytil pod krk jednou rukou spredu, mala červenú farbu, nebránila sa, bola pritlačená, čupela a sedela na zadku. Svedkyňa sa bála, tak ho začala trhať, aby poškodenú pustil. Jeho výrazom nerozumela, on po slovensky nepoužíval výrazy, ale dcéra jej ich tlmočila. Potom išli všetci do obývačky, obžalovaný sa hodil na zem a o chvíľu sa opäť hodil o zem.

Súlad výpovede tejto svedkyne s výpoveďou poškodenej a závery psychologického znaleckého skúmania osoby tejto svedkyne presvedčili odvolací súd, že nešlo o vymyslenú výpoveď, napr. z pomsty, ale o výpoveď o hodnovernú.

Podľa lekárskej správy, dňa 21.10.2016 bol obžalovaný ošetrený na traumatologickej ambulancii Nemocnice Poprad, kde odmietol ošetrenie. Podľa správy z ošetrenia obžalovaného rýchlou záchranou pomocou zo dňa 21.10.2016 o 21.20 hod. vyplynulo, že obžalovaný pri ošetrení uviedol, že sa pošmykol

na podlahe, spadol, narazil si hlavu o stenu, v bezvedomí nebol, nevoľnosť a závrat negoval. Udával bolesti v oblasti voľných rebier vľavo a brucha v ľavom podrebrí. Následne bol transportovaný do Nemocnice v Poprade a odovzdaný k ďalšiemu vyšetreniu s diagnózou úrazu hlavy, opuchu a hematómu v oblasti ľavého oka, opuchu v oblasti lícných kostí vľavo aj vpravo a bolesti v oblasti ľavého podrebría.

U obžalovaného, na jeho sklony k nepravdivej výpovedi a k agresivite nasvedčujú poznatky získané z psychologického vyšetrenia znalkyňou V. B., W.. podľa ktorého agresivita sa javí ako jedna z jadrových zložiek osobnosti obžalovaného, jeho osobnosť je intolerantná, koná v záujme znižovania vlastnej úzkosti, i pri menšej záťaži možno očakávať skratové konanie včítane uvoľnenia agresívneho napätia navonok. Má sklon zaujímať alibistický postoj. Má tendenciu správať sa sociálne žiaduco a ľži skóre bolo u neho zistené ako nadpriemerné. Bola zistená patologická osobnostná štruktúra pri závislosti na psychoaktívnych látkach.

Oproti tomu psychologickým vyšetrením poškodenej neboli zistené fabulačné ani konfabulačné tendencie, jej motivácia k výpovedi nebola patologická. Má síce sklon k autokratickému vedeniu, nechá sa usmerňovať, no v danom prípade vysoko pravdepodobne nebola ovplyvňovaná k výpovedi nahovaraním iných osôb. Diskrétné zábrany reprodukovať prežité udalosti súviseli s jej vedomou snahou chrániť poškodeného ako svojho syna, no zároveň vzhľadom na jej citové väzby voči obžalovanému, s vedomou snahou chrániť aj obžalovaného. Vo vzťahu k obžalovanému znalkyňa zistila kladnú citovú enormne intenzívnu náklonnosť spojenú s plánmi na spoločnú budúcnosť. Keďže nebolo potvrdené, že by v čase skutku mala toxicky zmenené vedomie, bola spôsobilá správne vnímať, uchovať v pamäti a správne a neskreslene reprodukovať prežité skutočnosti. Rovnako aj u matky poškodenej neboli zistené fabulačné ani konfabulačné tendencie, jej motivácia k výpovedi nebola patologická, vysoko pravdepodobne nebola ovplyvňovaná k výpovedi nahovaraním iných osôb a bola bez zábran presne reprodukovať prežité skutočnosti.

Okresný súd správne pri úprave skutkovej vety skutku v bode 1 napadnutého rozsudku prihliadol na výsledky dokazovania a prihliadal na opis skutkových okolností podaných poškodenou a jej matkou. Poškodená dlhší čas žila v Španielsku a nielen tam, ale aj na Slovensku žila s obžalovaným ako druh družka, majú spolu syna, poškodeného a nebolo sporu o tom, že španielsky rozumie a hovorí, ako sama uvádzala a obžalovaný nenamietal, že by mu nerozumela. Niet potom ani pochybností, že výroky obžalovaného svojej matke prekladala. Krajský súd potom nemal pochybností o to, že výpoveď matky poškodenej o výhražných aj vulgárnych výrokoch obžalovaného na poškodenú zodpovedali tomu, ako ich poškodená od obžalovaného dostala. Voči hodnovernosti výpovede matky poškodenej krajský súd nemal výhrady, lebo to, čo popisala čo videla keď do bytu, v ktorom obžalovaný útočil na poškodenú vošla, zodpovedalo výpovedi poškodenej. Skutočnosť, že poškodená je úspešnou športovkyňou v bojovom športe ešte neznamená, že by nemohla byť najprv napadnutá obžalovaným, ktorý také športové zručnosti nemal. Obžalovaný, ako sám uviedol, bol nahneván, aj poškodená uviedla, že bol akoby v amoku, navyše po požití alkoholu, ktorý odstraňuje zábrany a dodáva odvalu. Krajský súd teda nepochyboval o tom, že obžalovaný mal nielen motív, ale aj príležitosť poškodenú napadnúť ako prvý, pretože on to bol, kto vyvolal konflikt, keď videl na sociálnej sieti fotky poškodenej s jej bývalým manželom. Oproti tomu poškodená nemala motív ho napádať a dokonca, ako jej matka i ona sama potvrdila, potom, čo ho zasiahla, znova na ňu útočil škrtením, a tomu sa už ani nebránila. Okresný súd uviedol skutočnosť, že obžalovaný opakovane odpadol bez ohľadu na to, či to len predstieral alebo do bezvedomia upadol. V každom prípade nasledovalo poskytnutie lekárskej pomoci, ku ktorému sa obžalovaný následne zachoval tak, ako je to uvedené v skutkovej vete.

Z psychologického znaleckého dokazovania vyplynulo, že motivácia agresívneho konania obžalovaného voči poškodenej ako bývalej jeho družke, niesla znaky inadekvátneho riešenia ich situačne vzniknutého partnerského konfliktu, hoci sa na jeho udržaní vysoko pravdepodobne podieľala i samotná poškodená. Zo skutkovej vety pritom zjavne vyplýva, že konania tam uvedeného sa obžalovaný dopustil v rámci konfliktu so svojou priateľkou, lebo konal v žiarlivostnom afekte a práve ich blízky vzťah ho motivoval, že na ňu v žiarlivosti útočil. Okresný súd preto správne zohľadnil túto okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby.

Bolo teda správnym, zákonným i odôvodneným posudzovať konanie obžalovaného ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., závažnosť predmetného prečinu bola vysoká, pretože obžalovaný striedal

vulgárne útoky s fyzickými, a hoci po tom, ako útočil prvý, bol inzultovaný poškodeným, napriek tomu že do miestnosti došiel aj jeho syn a matka poškodenej, pokračoval vo fyzických útokoch na poškodenú, dokonca aj napriek tomu, že sa mu už nebránila, pričom musela zasiahnuť až jej matka.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2 výroku o vine, krajský súd nezistil podklad pre zásahy do znenia skutkovej vety. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Obžalovaný R. M. R. sa vyjadril v podstate tak, že v predmetný deň asi o 22.30 hod. zaregistroval príchod rodičov poškodenej, no nepoznal dôvod ich príchodu do bytu a nevedel si vysvetliť, prečo spiacu poškodenú berú rodičia z postele a odvádzajú ju k výťahu a následne do svojho bytu.

Spôsob vykonania dôkazu výsluchom poškodeného maloletého R. R. bol plne v súlade so zákonom, a v rámci svojej výpovede v tomto trestnom konaní priamo uviedol, že medzi ním a jeho otcom sa stalo v predmetný deň v byte to, že ho chytil za koniec, pričom ukázal na rozkrok, otec mu chytil penis, on otca kopol. Bolo to v izbe, kde predtým spal, otec prišiel a otec ho chytil a na otázku, kde ho chytil, poškodený ukázal na rozkrok a v rozkroku ho chytil pod oblečenie za pipíka. Okrem toho, že ho takto chytil tak otec, urobil aj to, že otvoril ústa, pričom poškodený rukou ukázal pohyb smerom do úst. Otec mal vypité, pričom keď otca kopol, tak otec odišiel preč, bolo to večer, keď v izbe bolo svetlo vypnuté, bola tma a bolo okolo desať hodín. Potom poškodený uviedol, že keď otca kopol, tak ten už v ničom nepokračoval. Matka bola vtedy na gauči v inej izbe. On potom odišiel z bytu a povedal o tom svojej babke. Poškodený dodal, že v minulosti už videl obrázky holého muža s pipíkom, a to na internete. Poškodený uviedol, že otec sa k nemu správa dobre, v minulosti sa také niečo ešte nestalo, ani keď bol malý chlapec. Otec si neprial, aby fajčil vodnú fajku. Napriek tomu, ako uviedol, rovnako rád má obidvoch svojich rodičov. Záverom svojej výpovede potvrdil, že čo vypovedal, je pravda.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s hodnotením výpovede poškodeného realizovanej okresným súdom. Odpovede poškodeného boli skutočne síce jednoduché, jednoslovné, či vyjadrené slovom áno, nie alebo vyjadrené zvukom „uhm“ alebo kývnutím hlavou, no krajský súd tiež považoval za nesporné, že poškodený sa vedel správne orientovať v priestore a osobách a jeho reakcia na obžalovaného bola celkom prirodzená, keď sa po prebudení zo spánku na dotyk v rozkroku a sledovaní pohybov ústami, bránil kopnutím, zjavne cítiac neprirodenosť a nebezpečnosť situácie a východisko z tejto situácie videl v odchode z bytu a telefonovaní starej mame, od ktorej očakával pomoc a nezostal v byte, hoci sa nikdy predtým s takým správaním svojho otca nestretol. Maloletý sa vedel orientovať aj v čase a jeho vyjadrenie o tom, že bolo asi 22.00 hod., keď sa toto udialo, o tom svedčí. Tomu zodpovedajú aj údaje z ďalších dôkazov o prebúdzaní poškodenej v byte, prevoz rodičmi do nemocnice, kde bola poškodená ošetrovaná okolo 23.00 hod., čo vyplýva z lekárskeho správ a následne po viacerých vyšetreniach hospitalizovaná okolo polnoci.

Okrem prirodzenosti reakcie poškodeného, absencie pochybností o jeho náležitej orientácii v čase, priestore a osobách je hodnovernosť jeho výpovede potvrdený tým, že o konaní obžalovaného ako svojho otca povedal bez meškania svojej starej matke, ktorá mu prišla v reálnom čase na pomoc. Svedkyňa V. A. k udalostiam z 24.10.2016 uviedla, že o 22.05 hod. jej telefonoval vnuk, aby rýchlo prišli, lebo je zle. Vo vestibule bytovky ju a jej manžela čakal vnuk a uviedol, že mama spí, pretože otec jej dal nejaké lieky. Vnuk do bytu nešiel. V oboch izbách bytu bolo rozsvietené svetlo, obžalovaný ležal v obývačke pod paplónom a vedľa neho jej dcéra, ktorá mala oblečenú vetrovku, na hlave mala čiapku, na nohách ponožky a dolnej časte tela bola nahá. Na ich prítomnosť vôbec nereagovala a tak jej obliekli nejaké tepláky, ťahali ju z bytu k výťahu, obžalovaný si obliekol rifle, bránil im v odchode a vykrikoval „nou hospital, nou hospital“. Dcéra bola hospitalizovaná a vnuka zobrali do svojho bytu, kde potom prišli pred 02.00 hod. V tomto čase ich vnuk informoval, že už spal, keď prišiel k nemu obžalovaný, chytil ho medzi nohami a následne ukazoval na ústa. Konania obžalovaného sa vnuk zľakol, vyskočil z postele a pritom kopol obžalovaného a zutekal do vestibulu, odkiaľ telefonoval svedkyňu.

Svedkyňa Q. J. vo večerných hodinách dňa 24.10.2016 omámená spala v predmetnom byte a od svojej matky, V. A. sa dozvedela, čo tejto rozprával poškodený a uviedla, že vo večerných a nočných hodinách sa tak dozvedela od svojej matky, že do bytu pre ňu prišli rodičia v nočnej dobe dňa 24.10.2016 z dôvodu, že syn jej volal a udal, že obžalovaný ho chytil za penis a ukazoval mu niečo na ústa. Za obdobie, čo obžalovaný u nej býval, nevidela, aby obžalovaný sa dotýkal intímnych miest ich syna a dodala, že obžalovaný sa nesprávne k synovi tak, aby mala mať o syna obavu.

Z lekárskej správy súvisiacej s gynekologickým vyšetrením poškodenej vyplýva, že pacientka priznala, že k pohlavnému styku došlo dobrovoľne a žiadne známky násillia u nej neboli zistené. Bola u nej zistená intoxikácia, v moči bol pozitívne zistený benzodiazepin, marihuana a taktiež etanol 1,44 promile. Z lekárskej správy vyplynulo, že v čase o 23.12 hod. uvedeného dňa bola pri vyšetrení pacientka spavá a takmer nechodila po svojich. Z prepúšťacej lekárskej správy vyplýva zistená otrava benzodiazepinmi, otrava derivátmi cannabis, porucha psychiky a správania, zapríčinená užívaním alkoholu, akútna intoxikácia.

Z lekárskej správy zo dňa 27.10.2016, keď bol obžalovaný zadržaný a pred umiestnením do cely predbežného zadržania bol vyšetrený, vyplýva, že bol ošetrovaný posádkou rýchlej záchrannej pomoci aj dňa 26.10.2016. Dôvodom ošetrovania bolo búšenie srdca a sťažoval sa na bolesti ramena a hlavy, tvrdil, že tri dni neužíval svoje lieky a pil alkohol, pričom záverečná diagnóza uvedená ako celková slabosť.

Z dodatočne vykonaného znaleckého dokazovania znalcom z odvetvia neurológia, pediatria /detské lekárstvo/ V.. D. B., W.. bol vylúčený vplyv epilepsie na poškodeného v čase skutku. Poškodený vo veku 5 rokov prekonal prvý a posledný epileptický záchvat, bol potom nastavený na špeciálnu liečbu protiepileptickú, ktorá ale po 8 rokoch bola ukončená, pričom poškodený už žiadny záchvat neprekonal. Dňa 24.10.2016 sa nejednalo o epileptický záchvat, ani epileptický stav, záchvat nemal ani po skutku. Zo zdravotnej dokumentácie a z vyjadrenia matky neboli pozorované žiadne poruchy vedomia ani iné ochorenia v ten deň. Znalkyňa dodala, že do stavu epileptického záchvatu sú zaradené aj stavy, kedy človek nevníma realitu, okolie, sedí uprene na jednom mieste bez pohnutia, nereaguje na okolie, no takéto stavy u mal. nikdy popisované neboli ani v zdr. dokumentácii, ani matkou. Neprekonal ani žiadny stav obnubilácie, teda nedošlo k tomu, že by bol po záchvate dezorientovaný. Podľa uvedenej znalkyne epilepsia nemala žiaden vplyv na rozumové a myšlienkové pochody poškodeného.

Hodnovernosť výpovede poškodeného, podľa názoru krajského súdu, nespochybnili ani výsledky znaleckého skúmania vychádzajúceho z vyšetrenia duševného stavu poškodeného znalkyňou z odvetvia psychiatria ML.. V. K., ktorá uviedla, že kontakt s vyšetrovaným bol sťažený jednak jeho intelektovým postihnutím a jednak aj poruchou reči, vzniknutou organickým poškodením v pôrodnom a popôrodnom období, no čo sa týka orientácie, tak poškodený chápal v rámci jednoduchého vysvetlenia otázok situáciu vo vzťahu k vlastnej osobe, miestu a času. Odpovede poškodeného boli síce jednoduché, ale správne. U poškodeného nebolo prítomné duševné ochorenie, ktoré by sa prejavovalo bludmi a halucináciami ako napr. schizofrémia. Vzhľadom na svoju imbecilitu poškodený nie je schopný abstrakcie, má poškodené vyššie psychické funkcie, nemá vyvinuté logické uvažovanie. Abstraktné pojmy nevie vysvetliť, ale na konkrétne pojmy vie zareagovať. Maloletý v priestore, kde bol vyšetrovaný, vedel sa orientovať, vedel, že tam má byť, vedel sa primerane aj správať v tejto situácii. Podľa znalkyne, k tomu, aby bola potvrdená výpoveď znalkyne F.. X., W., že maloletý je zahľtený erotickými myšlienkami a vyhľadáva erotické podnety a že by vzhľadom k tomu mohol uviesť na otca niečo, čo sa nestalo, znalkyňa poukázala na to, že by boli potrebné testové metódy, ktoré robí psychológ a nie psychiater, pri ktorých sa objektívne potvrdí, či je alebo nie je u vyšetrovaného zvýšená sexualita. Pri svojom pozorovaní maloletého však nezistila, že by si konkrétne situáciu vymyslel. Maloletý vyjadril pozitívny vzťah k otcovi, potvrdil, že sa ho nebojí, ale taktiež potvrdil, že nepáči sa mu ako sa otec správa k mame a chce, aby otec sa k nemu vrátil. U maloletého je evidentné jeho citové napojenie na mamu a babku a výrazne pozitívny stimulujúci rodinný vplyv. Citová väzba chlapca s osobami, s ktorými žije, existuje, pričom podľa jej odborného názoru opakovane detailne popísal dej zo dňa 24.10.2016 a je presvedčená o tom, že chlapec si svoju výpoveď nevymyslel.

Z vyšetrenia duševného stavu obžalovaného a znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatria a sexuológia Q.. V.. Q. L. vyplynulo, že obžalovaný sa podrobil PPG vyšetreniu, ktoré ukazovalo na maskulínnu sebaidentifikáciu, heterosexuálnu orientáciu. Obžalovaný netrpí žiadnou sexuálnou deviáciou, ani pedofiiliou, hebefiiliou alebo inou poruchou sexuálnej preferencie. Je ale závislý na alkohole v rozhraní 2. a 3 stupňa alkoholizmu v klasifikácii podľa Jellineka. Je užívateľom marihuany, ale bez známok závislosti. Podľa znalca predmetné konanie nebolo u obžalovaného motivované duševnou chorobou ani sexuálnou deviáciou a odporúčal preto, aby sa k motívu obžalovaného ako duševne zdravej a sexuálne nedeviantnej osoby vyjadril znalec z odboru psychológia.

Tak sa aj stalo, a znalkyňa z odvetvia Klinická psychológia dospelých W.. P. B., W.. po psychologickom vyšetrení obžalovaného uviedla, že v čase incidentu pokiaľ obžalovaný konal tak, ako je mu vo vzťahu k maloletému poškodenému kladené za vinu, tak konal bez ohľadu na osobnostnú a mentálnu výbavu svojho syna, kedy primárnym determinantom jeho konania bol skôr stav exogénne, toxicky zmeneného vedomia a s tým súvisiace poruchy správania, pričom nemožno vysoko pravdepodobne predpokladať iný než sexuálny charakter motivácie konania obžalovaného a prítomnosť maloletého poškodeného bolo možné považovať v tomto význame len za sekundárny činiteľ konania.

Znalkyňa F.. W.. V. X., W.. uviedla, že ako psychológ bola pri výsluchu maloletého, čo bolo skôr ako vypracovanie posudku W.. B., W.., dodala, že nemožno mechanicky posudzovať včasnejší kontakt s posudzovaným okamžite za validnejší výsledok znaleckého dokazovania. Pokiaľ sa na otázky maloletý len usmieval, tak podľa znalkyne sa mohol cítiť trápne, cítil, že sexualita je tabuizovaná oblasť. Napriek tomu, že táto znalkyňa nemá kvalifikáciu znalca z odboru neurológie, vyjadrovala sa, že mozog poškodeného má vysokú pohotovosť vykazovať chybnú činnosť, ktorá môže pripomínať epilepsiu a že ak je postihnutý v emočnej záťaži, môže mozog vykazovať podobné alebo rovnaké aktivity ako epileptické. Z toho potom vyvodzovala, že nemožno očakávať kvalitnú pamäťovú produkciu a teda ani kvalitnú reprodukciu nejakého útvaru, čo bolo, kedy bolo a v akom poradí, teda že nemožno očakávať kvalitnú reprodukciu prežitých udalostí. Bližšie pritom nevysvetlila, ako mohol poškodený podať svojej starej matke bezprostrednú informáciu o konaní obžalovaného. Pritom znalkyňa sama uviedla, že u poškodeného prevláda myslenie konkrétne. Bez konkrétneho vysvetlenia pre potreby tohto prípadu tvrdila, že celkový zdravotný stav, nízka úroveň intelektov a pamäťových funkcií vedie k labilnej a veľmi nespoľahlivej psychickej činnosti, v priebehu dňa sa mohla výkonnosť podstatne meniť pod vplyvom počasia, kvality stravy, pod vplyvom stavu únavy, najviac však pod vplyvom zážitkov, ktoré boli citovo alebo emočne veľmi sýtené, pre neho ťažké. K tomu zároveň dodala, že nepostrehla, že by k výpovedi bol poškodený nahovorený matkou, že má takto vypovedať proti obžalovanému. Pritom dodala, že si nemyslí, že by dokonale tu rolu vedel viesť po celú dobu a že by sa mohol naučiť svoju výpoveď. Znalkyňa dodala, že kvalitne vedieť klamať, na to býva potrebný vyšší intelekt. Bez ďalšieho zároveň nevyklúčila, že by vzhľadom na zdravotnú a mentálnu úroveň maloletého, tento by bol schopný vytvoriť takú konštrukciu o akej vypovedal. Pokiaľ nevidela známky sexuálneho šoku a nezachytila znaky sexuálnej traumatizácie u posudzovaného, tak traumatizácia poškodeného nemusela byť zistená, ani keby sa tento skutok stal ako je popísaný v obžalobe, nakoľko výsledky psychologických testov nie sú 100 %.

Vzhľadom na sexuálnu povahu skutku uvedeného pod bodom 2 napadnutého rozsudku, krajský súd považoval za výpovedný znalecký posudok a vyjadrenia znalkyne z odvetvia psychológie sexuality W.. P. B., W.., keďže táto kvalifikácia jej umožňuje posudzovať a kvalifikovane sa vyjadrovať k následkom sexuálneho správania alebo sexuálneho zneužívania na obeti a k miere narušenia, kvality sexuálneho života v dôsledku inak spôsobenej fyzickej alebo psychickej ujmy.

V zhode so závermi znalkyne F.. W.. X.. W.., aj podľa jej názoru z dôvodu jeho mentálnej úrovne a zdravotného postihnutia vo všeobecnosti, bez ohľadu na konkrétnu situáciu, by jeho výpoveď mohla byť menej vierohodná, avšak tak ako aj F.. W.. X., W.. vo svojom vyjadrení na pojednávaní uviedla, nie je možné výsledky psychologických vyšetrení aplikovať plošne na všetky vyšetrované osoby, a tak aj osoba vo všeobecnosti málo vierohodná za istých okolností môže hovoriť pravdu, a to v podstatnej časti výpovede.

W.. B.. W.. poukázala na to, že ak detská neurologička prítomnosť epileptického záchvatu vylúčila, neboli názory F.. W.. X., W.. napriek jej dlhoročnej praxi argumentačne podložené. Za svoju 10 ročnú prax, takisto aj vzhľadom k doktorandskému štúdiu v oblasti psychológie sexuality sa nestretla s tým, aby niekto mal taký živý sen a správal sa tak, ako je popisované svedkami aj maloletým vyšetrovaným, a to ani v prípade, že by trpel poruchou spánku a správal sa ako osoba námesačná. Pritom detský psychiater vylúčil u maloletého poruchu vnímania reality, čo znamenalo, že maloletý nemá ani bludy, ani halucinácie, takže vníma realitu postačujúco dobre s výnimkou prípadu, ak by bol stav jeho vedomia toxicky zmenený, ak by bol pod vplyvom alkoholu alebo drog. Pritom ani názory znalkyne, že poškodený má údajne nadmerne svoju fantáziu zaplavenú sexualitou vzhľadom na prítomnosť jeho masturbačnej aktivity a sledovanie pornografie nebolo doložené testovými metódami, pričom aj z hľadiska trvania vyšetrenia u X. dvakrát po 5 hodín, ktoré obvykle ťažko znáša aj zdravý dospelý, si takú záťaž poškodeného W.. B., W.. nevedela predstaviť. Vzhľadom k osobnosti maloletého prípadne poruchy sexuality včítane prípadne hypersexuality by bol schopný objektívne pre účely forenzné určiť jedine znalec z odboru

zdravotníctvo a farmácia, odvetvie sexuológia a detská psychiatria a to jedine tzv. PPG vyšetrením, čo je vyšetrenie, ktorým sa skúmajú sexuálne reakcie na predkladané podnety a zisťujú sa zmeny pohlavného ústrojenstva, čo ale nebolo realizované. Okrem toho spochybňuje závery F. W. X., W.. o hypersexualite poškodeného to, že matka túto skutočnosť prípadnej hypersexuality nijako neriešila, nenavštívila s maloletým kvôli jeho údajnému sexuálne nevhodnému správaniu ani detského psychiatra, ani neurológa, nič také sa neobjavilo ani v hodnotení jeho charakteristiky zo školy, či z iných správ predložených ku dňu vyšetrenia. Reč maloletého je síce ťažko zrozumiteľná, no jeho mentálne schopnosti sú také, že vie používať, rozumie, vie spájať, vie vhodne diferencovať a rozmyšľať. Jeho správanie včítane masturbácie alebo sledovania pornografického materiálu boli primerané veku biologickému, fyzickému.

Nemá síce špecializáciu na odvetvie detskej klinickej psychológie, no prax odbornú má 10 ročnú a znalkyňou je od 13.03.2015. Osobne poškodeného z hľadiska svojho odvetvia vyšetřila. Podľa menovanej znalkyne z odvetvia psychológia sexuality záver, že vedomie poškodeného bolo v erotickom kontexte, že bolo nim pohltené sa nedá ničím odborne podložiť, k charakteru vyšetřovanej veci je vysoko pravdepodobne skôr vylučujúce, aby osoba, ktorá vníma sexuálny styk iných osôb, si rozvinula sexuálnu fantáziu voči otcovi. S takýmto niečím sa v odbornej literatúre nestretla. Sledovaním porna cez internet a tajné sledovanie rodičov vo všeobecnosti z forenzne psychologického hľadiska patrí k prvkom prirodzeného psycho - sexuálneho dozrievania. Pritom znalkyňa z odborného hľadiska neodporúčala s poškodeným už žiadne úkony, a to bez ohľadu na to, či sa skutok stal alebo nie. Podľa znalkyne, predovšetkým jeho citové rozrušenie a správanie, takisto neprítomnosť akéhokoľvek zmeneného vedomia, či už toxicky, neprítomnosť epileptického záchvatu, takisto s prihliadnutím na osobnosť obžalovaného a kontext situácie, ktorá tam nastala, svedčí v tomto prípade pre vyššiu špecifickú vierohodnosť výpovede poškodeného. Znalkyňa pritom poukazovala na to, že nezistila motív ani mentálnu spôsobilosť poškodeného krivo vypovedať v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný bol teda priamo usvedčený výpoveďou poškodeného, svojho syna, u ktorého napriek zdravotnému postihnutiu nemal krajský súd pochybnosti o hodnovernosti jeho výpovede, pričom nezistil, že by zdravotné postihnutie poškodeného malo vplyv na jeho schopnosť v súlade so skutočnosťou vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitú udalosť. Pokiaľ bol vyšetřený znalkyňou z odboru klinická psychológia detí F. X., nemohol sa krajský súd stotožniť s jej názormi týkajúcimi sa hodnovernosti tohto svedka. Napriek tomu, že znalkyňa vo svojom odbore má priznanú kvalifikáciu a dlhoročnú prax, ku svoji záverom týkajúcim sa vplyvu sexuality poškodeného na jeho výpoveď, vplyvu epilepsie, ktorou poškodený v minulosti trpel, dospela bez hodnoverných objektívnych postupov, pričom jej závery po konfrontácii s výsledkami ostatných znaleckých skúmaní znalcami z odvetví neurológia, pediatria /detské lekárstvo/, psychiatria, sexuológia, klinická psychológia, psychológia sexuality i vlastným správaním sa poškodeného počas konania obžalovaného i po ňom, neobstáli a krajský súd sa tak po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti nemohol stotožniť s názorom odvolateľa. Pritom nedošlo k situácii, že by v nejakej podstatnej okolnosti prichádzali do úvahy viaceré alternatívy a tak v odvolacom konaní nebol skutkový priestor na použitie zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

Chyťanie penisu poškodeného obžalovaným a naznačovanie snahy o orálny sex od poškodeného v situácii, že motivácia obžalovaného bola sexuálna, teda obžalovaný konal v snahe uspokojiť sa sexuálne, je zjavnou tzv. inou sexuálnou praktickou, pričom poškodený v čase skutku spal, resp. sa zobúdza, a v tomto čase bola jeho schopnosť brániť sa, vyjadriť nesúhlas mizivá, resp. výrazne znížená, čo treba považovať za stav bezbrannosti, ktorý obžalovaný zneužil. Zodpovedá to ustanoveniu § 127 ods. 7 Tr. zák., podľa ktorého bezbrannou osobou sa na účely tohto zákona rozumie osoba, ktorá vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, okolnosti činu alebo okolnosti na strane páchatel'a nemala nádej účinne sa ubrániť pred jeho útokom. Obžalovaný si bol pritom plne vedomý, že maloletý poškodený je jeho synom, nakoľko s nim dlhodobo žil a boli v dennodennom kontakte, nepochybne poznal jeho psychický i fyzický stav. V čase skutku vnímal, že tento jeho maloletý zdravotne postihnutý syn spal. Hoci obžalovaný bol v stave po požití alkoholu, bol si vedomý, že sa nachádza v bezprostrednej blízkosti práve svojho syna, na ktorého potom pod vplyvom alkoholu nasmeroval uspokojenie svojej momentálnej sexuálnej žiadostivosti a rozhodol sa konať takto nie voči svojej partnerke, ale, napriek svojej inak heterosexuálnej orientácii, práve voči svojmu synovi ako ďalšej osobe nachádzajúcej sa v jeho blízkosti. Obžalovaný v skutku 2 napadnutého rozsudku spáchal zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1, 3 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Ani krajský súd nezistil prítomnosť niektorej z poľahčujúcich okolností uvedených v ustanovení § 36 Tr. zák. Skutočnosť, že podľa odpisu registra trestov nebol obžalovaný na území Slovenskej republiky odsúdený a ani v evidencii priestupkov nemá záznam ešte neznámená, že viedol doposiaľ riadny život. Nemohol krajský súd prehliadnuť, že z informácií Interpolu - Národnej ústredne Bratislava bolo preukázané, že obžalovaný sa dopúšťal v Španielsku protiprávných konaní už od roku 1992 až do roku 2014 a bol potrestaný pre trestné činy proti verejnému zdraviu, vyhrážanie, týranie v rodine a lúpež s použitím násillia a zastrašovania. To dokladujú rozhodnutia súdov Španielskeho kráľovstva s prekladom, z ktorých vyplýva, že obžalovaný túto trestnú činnosť spáchal pod vplyvom alkoholu, ale aj v súvislosti s užívaním iných návykových látok. Jeho konania boli spojené najmä s násilnosťami vo vzťahu k iným osobám.

Obžalovaný spáchal dvoma, teda viacerými, skutkami dva, teda viac, trestných činov, z ktorých jeden bol zločinom. Bolo teda namieste túto okolnosť zohľadniť ako okolnosť odôvodňujúcu ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorá viedla k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby ustanovenej za predmetný zločin o jednu tretinu. Takéto sprísnenie východiskovej trestnej sadzby potom nemohlo byť zároveň zohľadnené aj ako okolnosť príťažujúca /§ 37 písm. h) Tr. zák./ pretože by to inak bolo v rozpore so zákazom dvojitého pričítania tej istej okolnosti, ktorá vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. Pozornosti okresného súdu tieto skutočnosti ušli, a tak v rozpore so zákonom zohľadnil tú istú skutočnosť dvakrát. Nebolo odôvodnené a v súlade so zákonom následne použitie ustanovenia § 38 ods. 7 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne. Krajský súd vychádzajúc z upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody od 5 rokov do 13 rokov a 4 mesiace zvažoval výmeru tohto druhu trestu a vychádzal pritom z hľadísk uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zák..

Predmetné trestné činy boli spáchané v októbri 2016 a odvtedy prebieha aj samotné trestné konanie. Obžalovaný sa nachádzal vo väzbe od 26.10.2016 do 26.06.2019, následne nastúpil pôvodne uložený trest odňatia slobody za okolnosti, že dňa 21.04.2020 bol uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 15PP19/2020 zo dňa 21.04.2020 podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody.

Primeranosť dĺžky trestného konania sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitnosť veci a správanie štátnych orgánov. Dĺžku trestného konania súd, keďže nebola spôsobená zložitnosťou prípadu (jedná sa v podstate o štandardné konanie so závažnejším trestnoprávnym následkom), ani preťahmi a obštrukciami na strane obžalovaného, považuje za neodôvodnenú a neprimeranú (vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať). Uvedený fakt, keďže je nepochybné, že dôvodom dĺžky trvania trestného konania neboli obštrukcie na strane obžalovaného, je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatela a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatela a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. Odstupom času od spáchania trestnej činnosti sa totiž miera aj účel trestu. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Upustenie od uloženia súhrnného trestu je preto podľa názoru súdu v danom prípade ur-

čítou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaného neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento obžalovaný nemal významný vplyv.

Porušenie článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd okresným súdom spôsobili, že úprava hornej hranice trestnej sadzby v dôsledku prítomnosti asperačnej zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zák. nebola pre uloženie trestu určujúca. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu došlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (článok 6 ods. 1 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie vecí v primeranej lehote) a tiež k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania upravenej v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por. (každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom). S prihliadnutím na stav vecí v čase rozhodovania odvolacieho súdu treba považovať uloženie výmeru trestu za neprimerane prísnu.

Pri úvahe o druhu a výške trestu odvolací súd komplexne vyhodnotil závažnosť konania obžalovaného, okolností, za akých boli skutky spáchané, osobu obžalovaného, mieru zavinenia, možnosti jeho nápravy vplyvom doterajšieho trestu a tiež v danom prípade mimoriadne dôležitú okolnosť, a to dĺžku trestného konania. V danom prípade je nepochybné, že obžalovaný spáchal dva trestné činy, z ktorých jeden bol zločinom. Nezanechali ale závažnejšie následky. Po ich spáchaní nepáchal ďalšiu trestnú činnosť, naopak, dosiahol vlastným správaním až podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol v tejto trestnej veci pôvodne uložený v obdobnej výmere. Je teda namieste s vysokou mierou pravdepodobnosti predpokladať, že nie je z hľadiska dosiahnutia účelu trestu nevyhnutné pôsobiť na neho ďalším obmedzením osobnej slobody za skutky spáchané tak dávno v minulosti úhrnným trestom odňatia slobody vyšším ako 5 rokov.

Odvolací súd zohľadnil, že obžalovaný je otcom poškodeného, poznal jeho zdravotný stav a poškodená, ktorej vlastnosti tiež poznal, je matkou jeho dieťaťa, čo malo obžalovaného motivovať k výrazne vyššej miere sebaovládania, osobitne, keď ako osoba požívajúca látky ovplyvňujúce ľudskú psychiku, musel poznať, že v stave zmeneného vedomia sa môže dopustiť aj protiprávných činov proti nim namierených. V jeho neprospech svedčí aj, že konal priamym úmyslom, pričom jeho žiarlivostný motív voči poškodenej a sexuálny voči poškodenému mu rovnako neprilepšili. Oproti tomu je zjavné, že konanie obžalovaného na poškodenom nezanechalo závažnejšie následky, pričom obžalovaný upustil od svojho protiprávneho konania proti poškodenému už pri prvom prejave jeho nesúhlasu a ďalej svoju agresivitu voči nemu nepresadzoval. Vo vzťahoch s poškodenou i s poškodeným pritom nedošlo k zásadnému zlomu a všetci traja vyjadrujú snahu o spoločný život. Po zohľadnení doterajšej väzby obžalovaného a skutočnosti, že ochranným liečením sú vytvorené podmienky na to, aby sa zbavil svojich závislostí a po zohľadnení účelu trestu uvedeného v ustanovení § 34 ods. 1 T. zák., podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou dospel odvolací súd k záveru, že v tomto prípade u obžalovaného bude primeraným uloženie úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Aj krajský súd v prejednávanej veci zistil splnenie zákonných podmienok pre zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, a preto o spôsobe výkonu tohto trestu rozhodol obdobne. Vlastné rozhodnutie krajského súdu bolo v tomto smere nutné, pretože výrok o spôsobe výkonu trestu priamo súvisel s výrokom o druhu a výmere trestu.

Takto uložený trest zohľadňuje všetky zákonné kritériá uvedené v ustanovení § 34 ods. 3 Tr. zák. vrátane požiadavky primeranosti trestu.

Rozpor napadnutého výroku o ochrannom liečení so zákonom spočíval v tom, že ako dôvod, pre ktorý okresný súd obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou, považoval aj ustanovenie § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák., podľa ktorého súd tak môže urobiť aj vtedy, ak páchatel spáchal trestný čin násilnej povahy voči blízkej osobe alebo zverenej osobe a vzhľadom na osobu páchatela možno dôvodne predpokladať, že bude v násilnom konaní pokračovať. Krajský súd považoval za podstatný dôvod násilného správania sa obžalovaného tak najprv voči poškodenej, ako následne voči poškodeného predovšetkým to, že trestnú činnosť spáchal pod vplyvom alkoholu. Po zohľadnení tejto skutočnosti, trvania a úrovne vzťahov obžalovaného a poškodenej, trvania väzby a výšku uloženého trestu, izolácie obžalovaného od poškodenej, no zároveň aj udržiavaný kontakt medzi týmito rodičmi

poškodeného mal krajský súd za to, že ochranné liečenie je zjavne opodstatnené len z dôvodu § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. Pokiaľ má trvať, kým sa dosiahne jeho účel, je namieste zamerať ho práve na odstránenie náchylnosti obžalovaného nechať sa ovplyvňovať požívanými návykovými látkami. Preto pokiaľ okresný súd postupoval podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák., postupoval odôvodnene a zákonne a bolo namieste len napraviť výrok o ochrannom opatrení tak, aby bol plne v súlade so zákonom.

Nakoľko krajský súd nezistil dôvody pre ktoré by mohol vyhovieť odvolaniu okresného prokurátora, ktorý sa dožadoval prísnejšieho, než uloženého trestu, jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný